

ŠMARTINSKI VESTNIK

1949

San Martín, 29. septembra 1949

Štev. 7

Junakom in vsem žrtvam protikomunističnega boja padlim v mesecu septembru 1943 na šesti obletni žalni spomin!

Oj da, to bodo naši neugasljivi spomini! — Ko se naša slovenska zemlja odene v praznično, ko v cvetju in zelenju, v petju in žrgolenju obhaja svojo svatbo NOVEGA PREROJENJA, ko se pojavlja milijarda novega življenja v prelestni pomladi — takrat se tisočev slovenskih src poloti žalost, v skeleči bolečini znova zatrepeta premnogo duš, zakaj — ob spominu na cvetoči maj in dišeči rožnik 1945 — spmin tako močan, da nam polaga na drhteče ustnice ime "Vetrinje", poglede obrača na Kočevski Rog, Teharje, Trbovlje — njih misli pa vozi v podzemске jame, kjer prhnijo zadnje kosti naših fantov in mož, ki so morali v cvetju življenja od nas, tja od koder ni vrnitve. Ne žvrgolenje škrjančkov, ne opojni vonj pomladne zemlje, ki tako prijetno objemlje človeka, svojega otroka — ne more potolažiti tisočev slovenskih družin, ki bodo mislili na svoje otroke vsako leto na one dneve, ko Mati božja obhaja svoj majniški praznik.

Dokler bo živel slovenski rod, ki je sam gledal in čutil grozote onih dni, pa naj bomo doma ali v tujini bo obhajal to žalostno obletnico, upajmo, da isto tudi rodovi bodočih stoletij.

Pa spet, ko pada na slovenska polja in vrtove že prva slana, ko se rože poslavljajo, ko se tički zbirajo, da odlete v južne kraje, ko slovenski kmet že vozi domov sadove svojega znoja s slovenskih poljan, ko že prvi listi rumenijo in odpadajo, ko slovenski gozd tiho prepeva v bratskem objemu košatih kron poslednje pesmi, ko Mati božja obhaja svoj rojstni dan (8. 9.) in svoj častitljiv imendan (12. 9.), takrat bodo spet vsako leto zaječala slovenska srca in spomin jim bo polagal "Turjak", misli bodo romale v Jelen-dol, Grčarice, Mozelj, Kočevski Rog in objemale jame, ki so dale zadnji oltar slovenskim mučencem, da darujejo samega sebe za svoje ideale — božjo čast in narodov blagor!

Oh kako so bridki ti spomini! Čim bolj se obnavljajo, tem bolj režejo v dušo tvojo — mučeniški narod slovenski. Koliko je od takrat že strepetalo src v neznosni žalosti življenja mater, očetov, žena, šli so za njimi v večnost, koliko vrzeli — zijajoče praznote v slovenskih domovih, ki so osiroteli ko otrok ob materini smrti, hirajo kot drevce, ki mu je nasekana korenina. Vrzeli za umrlimi se nikdar ne zapro, vedno šepeta nekdo njegovo ime in prikazuje njegov obraz. Čim večja je bila ljubezen, tem močnejši je ta glas, tem resnejši je njegov obraz, tem bolj peče rana, ki se ob teh spominih ne-prestano obnavlja. Oh kako pa naj zgine njihov obraz iz našega spomina, ko so bili pa tako dobri.

Zdravnik dr. Kožuh je imel pet otročičev, male ljubke, nebogljene, zvesto, dobro njih mater. Vse je odposlal iz Vel. Lašče na varno, sam pa se je iztrgal objemu ljubeče družine in šel s svojimi fanti na Turjak. Ko je korakal 21. 9. 1943. idealni slovenski inteligent zvezan, poslednjič s krdelom somučencev, je on molil gasno sv. rožni venec — ves trop mu je odgovarjal, dokler si ni skopal groba na ukaz svojega rablja in z besedami: "Naj bo še ta žrtev za Boga in za naš narod! Fantje mi smo storili svoje — Bog bo pa svoje" in padel je ljubljene slovenskih fantov. Niso na gosto sejani taki značaji, a slovenski narod jih je imel toliko, da še sam ni vedel za nje! Ko so v Kočevju na zloglasnem sodnem procesu naznanili duhovniku Malovrhu smrtno obsodbo, je mirno vzkliknil: "Če se še ta žrtev terja od mene za naš narod, sprejemem jo!" Kako so se poslavljali mozelski in turjaški junaki s svojimi poslednjimi izreki napisanimi na vrata ječe kočevskega sodišča! Pa prej bi se odgnala hijena od groba, da ga ne oskruni, kot bi se komunista odtrgalo od krvi nedolžnih žrtev! Koliko bi se danes sklonilo kolen na grobovih naših septembrskih žrtev, pa kako, ko so rdeči šakali pobrali njih kosti iz grobov, jih odnesli neznano kam, raztepli in sežgali. Kako, ko so holmci nad grobovi Jelendolskih mrličev na ribniškem pokopališču in grički nad padlimi domobranci na Orlovem vrhu ob ljubljanskem gradu zravnani z zemljo, božja znamenja zlomljena in razmetana — kot hudodelec, ki radi pekoče vesti divja, tolče krog sebe, mesari lastna prsa, kot pravi Kajnov brat!

Pa bratje in sestre Slovenci, nedolžno prelita kri ne le Abela, marveč vsakogar kliče k nebu in vsaka je tako močna, da pride do Vsemogočnega Gospodarja! Naj leži mučenčeva kost kjerkoli, sveta je, Gospod je na vseh koncih sveta in vsem pravičen plačnik! Naj se krohoče Malovrhu rdeča množica in dr. Kočuhu rablji, mi vemo, da je uslišana njihova zadnja žrtev, svojo lastno krvavo, posvečujočo molitev! Vse junake septembrske bomo z onimi z Vetrinja in drugimi žrtvami ukovali v zlat okvir z biseri neugasljive, iskrene ljubezni in izročali iz roda v rod slovenskim srcem! Hijene, šakale, Kajne, ki so prelivali Vašo kri in razmetali Vaše kosti, bo pa narod pregnal v pustinje, kjer so taki nestvori doma, spomin nanje bo pa ohranjen kot najbolj nesrečna doba našega naroda in največi madež na našem narodnem telesu, izžgal bo njih imena iz vrst naših narodnih družin za vse večne čase. In spet se bo odpirala slovenska zemlja, da blagoslovljena sprejme slovenska trupla in jim v svojem naročju daje miren odpočitek in izsrče njihove poslednje moči, kot toliko stoletij prej; vse dokler ni na njena sveta tla stopil Kajn s šakali in hijenami! Ob pogledu na Vaše žrtve bo pa nebo rosilo obilen blagoslov narodu mučenikov, tako je Njegova volja! Bratje Slovenci, storimo se vredne teh velikih sadov!

Padlih bratov zveste verne duše
danes k srcem so se nam sklonile
nemo prošnjo so spregovorile
nemih grobov ovenele ruše.

„Bratje, vam mladost smo svojo dali,
ko odšli smo v trpljenju preko —
mirno v gaju smrekovem ležimo
mladi borci — zemlji v sladko breme.

Šli smo. Spimo. Vendar smo ob strani
Duše zvesto spremljajo vam trude
Mrtvi smo — neznani ne — vojaki.

Molite za nas! — Ne pozabite
padlih — Zvesto smo na straži mrtvi —
Bog plačnik je naši žrtvi!

NAŠ ŠKOF

pridejo tako si pripovedujemo z veselimi obrazom in radostnim srcem že meseč dni! Se že bliža dan prihoda našega nadpastirja! Oj da, saj smo na svoji rajži štirih let od doma do tu videli in okušali več katoliških škofov in vsi so bili prijazni in do brotljivo do nas beguncev, njih obraz je kazal, da občutijo našo bol in njih voljo, da želijo nam pomagati, a naš škof ni bil nobeden. Govorili so nam božjo besedo in dajali božjo tolažbo, pa jih nismo razumeli v tujem jeziku!

Molili so za nas, a niso mogli doumeti naše nesreče, saj takrat je še bolj prisrčna prošnja, če poznamo rano, ki jo je zasekala nesreča v sree trpečega. Naš škof pa niso le naš po položaju kot ljubljanski škof — slovenski, ne le kot Slovenec, ne le kot katoliški, marveč naš tudi po isti nesreči, po istem begunstvu, brezdomstvu, revščini in uboštvi, po istih naslovih begunec, priseljenec kakor mi!

5. 5. 1945 je Prevzvišeni zadnjič pokleknil pred oltar Najsvetejšega v ljubljanski stolnici Sv. Nikolaja, zadnjič vzdihnil pred Brezjansko Marijo na stranskem oltarju Šenklaške cerkve, zadnjič slišal zvoniti mogočne zvonove ljubljanskih cerkvá — od takrat pa do danes dolga štiri leta — pa nikdar več. In vmes! Šim višje je drevo tem bolj udarjajo strele vanj! Koliko smo mi občutili udarcev od "višjih" moči" eni od Vidma (Udine), Trevisa po celi Italiji do Neaplja in Genove, drugi od Vetrinja čez Hamburg do Argentinije, vsak bi jih napisal za večjo oali manjšo knjigo, a nikogar bi ne bila tako velika kot knjiga begunstva od našega škofa Dr. Gregorij Rožmana! Še drugi udarci, še drugi naslovi, še druge postojanke kot naše. Trpljenje nikoli ne odide, ne da bi sledov svojega grizenja v človekovi duši ne pustilo na njegovi vnanjosti! In menda na nobenem obrazu in vnanjosti se ne bere toliko prestanega gorja, užitega trpljenja in teže be-

gunskega križa kot našemu škofu: ker dobri pastir ni le čutil svojega trpljenja in ponižanja, marveč mu je rezaló v sree tudi gorje vseh nas slovenskih beguncev in Slovencev ne le v trpeči škofiji, marveč v celi naši tužni domovini!

Božja Previdnost je dobrega nadpastirja rešila, a s trpljenjem mu ni prizanesla. In vso to grenkobo, svojo in našo, je naš nadpastir pri vsakdanji božji daritvi prikladal k hostiji na pateni in prilival k vinu v kelihu, da ga je Jagnje božje videlo, blagoslavljalo, posvečevalo in ga izročalo Nebeškemu Očetu, Gospodarju vesoljstva!

Oh, kako bo prisrčno svidenje po tolikih preiskunjah nas beguncev, nas emigrantov tako daleč od naše ponosne škofije ljubljanske z našim nadpastirjem. Mehko srce slovensko se bo solzilo, ne bo se dalo vzdržati tihega ihtenja, ko bomo v Prevzvišenem uzrlí kos domovine. Občutili bodo mnogi od nas najlepše spomine — ob polaganju škofovih rok, — ko so domači zvonovi klenkali, ko se je naša vas drenjala okrog našega škofa — oh to je bilo tistikrat — minúlo je, le še spomini in kos domovine. Koliko bi imeli povedati dobremu nadpastirju. Eno pa bomo le rekli: Pot, ki ste jo nam Prevzvišeni kazali s kremenitimi govori, po okrožnicah, pastirskimi listi in s priložnostnimi nauki, pot, ki gre v nasprotno stran z brezverskim komunizmom, ob Vaši roki smo šli na to ozko, strmo, bodečo življensko stezo, veliko smo trpeli, ogromnih žrtev se je terjalo od nas, a priznamo ta pot je prava — ne kesamo se! Hvala Vam Prevzvišeni za nauk in zgled!

Na prihodnje svidenje pa tam na naši ponosni Gorenjski pri Brezjanski Mariji, ki nepremagljivo kraljuje, kjer bomo zapeli tako močno, da se bo še naš sivi Triglav ozrl na nas:

Zmagala si, ...!

Pozdravljeni naš škof!

DR. LUDVIKU KOŽUHU V SPOMIN!

Težko je vzeti pero v roke in pisati o velikih možeh. Zato se toliko piše in govori o velkianih, ker z enim dopisom se ne more zajeti vsa veličina takih osebnosti. Da bi bolj spoznali osebo in delo Dr. Ludvika Kožuha — in da bi znali bolj ceniti to žrtev komunistične revolucije — temu namenu naj služijo te vrstice.

Bil je Dr. Kožuh iz preproste kmečke družine in kot vsak kmečki študent, tako tudi on, je imel trda leta preizkušnje v času svojih študij. Zato je pozneje kot zdravnik globoko spoštoval preprosti kmečki stan in pomagal ter zdravil telesne bolezni tudi v rvenih in siromašnih bajtah. Koliko zahvale so mu dolžni ti

reveži! Ni mu šlo za denar — temveč da reši življenje, ki je bilo v nevarnosti. Kolikokrat je šel Dr. Kožuh ponoči iz Ribnice v Struge, v Loški potok, v razne Kočevske vasi. itd. — vselej, kadar so ga klicali! To je tako neizmerno lepa poteza v značaju pokojnega Ludvika. Dejavnost ljubezen do bližnjega je bil program njegovega življenja.

Bil je dr. Kožuh velik Slovenec. Veliko je delal v tem oziru na prosvetnem polju, v naših katoliških organizacijah. Saj je bil več let predsednik kat. prosvetnega društva v Ribnici, starešina v tolikih katoliških organizacijah. S kakšno ljubeznijo in ognjem je govoril fantom v prosv. krožku o ljubezni do naroda in domovine, kako je vsem polagal na srce, da se svojega naroda ne smemo sramovati! Z enako ljubeznijo se je posvečal študentom. Hodil je na njihove prireditve in sestanke, govoril in svetoval in dajal ognja, tako da smo se vsi navdušili ob njegovih iskrenih in globokih besedah. In koliko študentov je našlo pri njem drugi dom in v njem drugega očeta! Ko je bila domovina v nevarnosti, je ni zapustil temveč kot rezervni kapetan je odhitel izpolniti svojo državljansko dolžnost. Komunisti so sejali razdor, on je gradil in dajal poguma. In ko se je pričel boj na naših tleh za vero in dom, je Dr. Kožuh vedel, kaj je njegova dolžnost. Toliko katoliških inteligentov je iskreno verovalo na sodelovanje s komunizmom — Dr. Kožuh pa je komunizem dobro poznal, zato je takoj v prvem trenutku odklonil vsako sodelovanje in stopil na stran protikomunističnih borcev. Ni se boril z orožjem, pač pa je bil velik v idejah. In njegov zgled je marsikomu odprl oči. Ljudje so ga videali v cerkvi in so verjeli njegovim živi besedi. In to je spet nova poteza v življenju Dr. Kožuha, da je bil dober katoličan. Kako je spoštoval duhovnika, o tem bi lahko pričali vsi tisti duhovniki, ki so ga poznali. Študiral je papeške okrožnice in jih razlagal ter branil nauk Cerkve. Dá, kadar je šlo za resnico, je bil brezkompromisen. Ta njegova odločnost v boju za resnico, se je odražala v vsem njegovem značaju.

Dr. Kožuh je bil tudi vzoren družinski oče. Bil je oče šestim otrokom, najmlajša hčerka Ludovika je prišla na svet šele po njegovi smrti.

Ob 6. obletnici njegove smrti, se mi katoliški Slovenci klanjamo temu velike-mu Slovincu, ki je dal svoje življenje za

katoliške ideale. Skupaj s fanti so ga rdeči krvoloki zajeli na Turjaku dne 14. septembra in čez en teden, 21. septembra, so ga ustrelili v gozdu nad Vel. Laščami. Kako velik je Dr. Kožuh tudi na svoji zadnji poti! Zvezan na rokah, zapljuvan in zasramovan od brezbožnikov, je nastopil 21. septembra pred 6. leti svoj svoj zadnji križev pot. Povzdignil je svoj glas v molitvi rožnega venca, ki ga je sam naprej molil in fantje — njegovi spremljevalci prav tako obsojeni na smrt — so mu glasno odgovarjali: "Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas... zdaj in ob naši smrtni uri!" Sam si je še izkopal grob po ukazu rdečih in potem je počil strel in ugasnilo je življenje velikega moža...

Dragi Ludvik, tako naš si bil na zemlji, daj prositi pri Bogu za nas vse, zlasti za naš ljubi — Tebi tako dragi slovenski narod, da mu Vsemogočni skrajša težke dneve preizkušnje.

Tebi pa, dragi Ludvik, iskreno zahvalo za Tvoj svetli zgled in prav posebno za žrtev Tvojega življenja.

DR. LUDVIKU ARKOTU

Bodočnost vsakega naroda je v mladini. Kdor ima mladino v svojih rokah, ta ima tudi bodočnost. Zato se je pričel komunistični boj in tekma v našem narodu najprej med akademsko mladino. In eden prvih protikomunističnih borcev, ki so stali vedno v prvih vrstah na slovenski univerzi in branili tam katoliška načela, je bil pokojni Dr. Ludvik Arko — žrtve komunistične revolucije.

Rodil se je v Brežah pri Ribnici v globoko verni slovenski družini. Oče in mati sta mu že umrla, toda sad njihove krščanske vzgoje in molitve pa je p. Gabriel, duhovnik - frančiškan, ki deluje tu med nami v Argentini — brat pok. Ludvika.

Dr. Ludvik Arko, sicer šibak po postavi, je bil pa velik branilec katoliških idej na slovenski univerzi v Ljubljani. Ni bilo zborovanja, da bi se ga on ne bil udeležil. Kolikokrat je tam povzdignil svoj glas in s tem dajal oporo svojim kolegom! Dr. Arko je bil nam zgled v pridnosti. S kakšno ljubeznijo se je posvečal svojemu poklicnemu delu, kako marljivo se je pripravljala na doktorske izpite, tako da mu je sam dr. Pitamic, univ. profesor, čestital k zadnjemu rigorozu z besedami: "G. Arko, Vi pa res krasno odgovarjate in obnavljate odlično vso izpitno tvarino!" Pa, Dr. Arko ni iskal te

pohvale, bil je vedno skromen in ponižen. In to ga dela tako velikega. Vsak večer je skupno s pok. profesorjem Dr. Ehrlichom in drugimi akademiki molil sv. rožni venec. Mesečno smo ga videli pri angelski mizi, ko je opravljal pobožnost prvih petkov. Tam pri evharsitičnem Zveličarju je zajemal moč, da je vedno ostal zvest svojim katoliškim načelom in jih vedno branil s svojim zgledom in besedo.

Bil je med vodilnimi člani ribniškega dijaškega društva. Študentje so mu v dveh poslovnih dobah zaupali predsedniško mesto. Kot predsednik društva katoliških študentov je bil brezkompromisen. Poudarjal je vedno, kaj je dolžnost katoliškega študenta — oblikovati svoje življenje po naukih Sv. Cerkve. Prav Dr. Arko je kot predsednik potegnil jasno črto v društvu: Kdor ne prizna katoliških načel in ne živi po nauku Cerkve, ne spada v vrsto katoliških študentov.

In še preden je zaplamtela borba v našem narodu, je Dr. Ludvik Arko dvignil svoj glas in vedno iznova kazal na edino nevarnost — rdečo revolucijo. Kako velik je bil njegov smisel za organizacijo! Kolikokrat je poudarjal načelo: V slogi je moč — le z skupnimi močmi bomo lahko kos nasprotniku! Kako je bo-

dril fante na Turjaku in sam odhitel iz obleganega Turjaka po pomoč, pa so ga na poti v Škofljici zajeli. Padel je v roke rdečih krvolokov, ki so ga zaprli v novomeške sodne zapore. Koliko je pretrpel tam, na zadnji postaji svojega križevega pota, ve samo Bog. Brali smo že mnogo o vseh strahotah rdečih ječ — Dr. Ludvik je bil tudi med temi žrtvami. Pa ni klonil njegov značaj. Bil je vedno idealist, kot je sam tolikokrat zatrjeval. Tudi trpljenje na zadnji postaji ga ni zlomilo. Saj je še drugim sojetnikom tamkaj dajal pogum in korajžo.

V začetku oktobra so ga ustrelili in sam Bog ve, v katerem gozdu počivajo njegovi zemeljski ostanki. Končalo se je njegovo zemeljsko življenje v najlepši mladosti — sa ni bil dopolnil niti 30 et. Koiko lepih načrtov je izgubljenih z njegovo smrtjo. Umrli je Dr. Arko kot žrtev komunistične revolucije, ne da bi izpolnil vsega svojega dela in uresničil svojih načrtov. Toda v naših srcih je pa še vedno živ spomin na tega mladega katoliškega akademika. Ko praznujemo 6. obletnico njegove mučeniške smrti, nam iznova pridiga Dr. Ludvik Arko o brezkompromisnosti in o edinem sovražniku katoliške kulture — o rdečem komunizmu.

KAKO JE DOMA:

Na kratko povedano:

- 1.) preganjanje
- 2.) korupecija
- 3.) beda, pomanjkanje
- 4.) teror.

Pred približno poldrugim mesecem so samo v Ljubljani aretirali ca 800 ljudi. Bili so to predvsem inteligenti in pa taki, ki so še nekaj imeli. Med njimi zdravniki: dr. Justin, dr. Drobnič, dr. Cirman Ciril. Tonih Dora, dr. Prenerjeva in precej študentov filozofske fakultete. Za vsako najmanjšo besedo oz. znak nezadovoljstva je že kaznen par mesecev prisilnega dela. Vse kar se danes gradi v domovini, Litostroj v Ljubljani, največja elektrarna v Sloveniji v Mostah pri Žirovnici itd. vse to se dela s kaznjenci.

Kako delajo sedanji oblastniki sledeče:

Pred dobrim mesecem so zaprli v Slovenjgradu predsednika in podpredsednika KLO. Predsednik je bil Sruč Tine star 50 let, preje občinski sluga, seveda član KP. Temu funkcionarju je transportni vodja največje zagrebške opekarne dobavljala opeko, že nad 140 vagonov, pod pretvezo, da je opeka za popravilo držav-

nih hiš. Omenjena dva sta pa kmetom prodajala opeko naprej in sicer komad á 12 Din, zahtevala pa sta še od vsakega posebno plačilo od vagona 500 Din.

Šef autoparka v Celju in računovodja sta kasirala denar in ga spravljala v svoj žep. oslovodja ofic. zdruge v Guštanju, ki ima svoje področje po celi Savinjski dolini je prodajal obleko na črni borzi. Z eno besedo vsakdo krađe in goljufa samo ako more.

Cene so zelo visoke. Meter blaga za obleko stane 1.000 Din, kompletna obleka 10.000 Din, čevlji 5.-6.000 Din, moška srajca 800 Din, liter vina 108 Din, dežnik 1.450 Din.

Kmeta na vse mogoče in nemogoče načine silijo v zadrage. Kdor ni član zadruge ne more ničesar kupiti, temveč lahko kupi samo ono blago, ki je na razpolago v prosti prodaji. To je pa seveda silno drago. Ako vstopi kmet v zadrugo mora vplačati 150 Din pristopnine, jamči pa za 1.500 Din. Ako ima zadruga deficit se mora reorganizirati, seveda ves dolg, ki so ga napravili nesposobni poslovodje morajo plačati kmetje. V splošnem pa se

lahko reče, da vse okrajne zadruga imajo velike deficite.

Dočim sta štajerski in gorenjski kmet pred diktaturo več ali manj klonila se na Dolenjskem še najbolj upira. Po dobropoljski dolini se nihče noče javiti za kakšno prostovoljno delo. Tudi se nihče noče odzvati za vstop v zadrugo. Radi tega so se že začeli masovni sestanki po celi dolini, katere vodijo razni 'agenti', kakor jim ljudje pravijo. Ti so večinoma Ljubljancani. Ker pa ljudi na sestanke ni, jih ponoči pobirajo. Kdor le malo izrazi nezadovoljstvo ga aretirajo in odpeljejo. Tako so aretirali v drugi polovici avgusta: Novaka Antona iz Male vasi, Peterlin Frančiško, iz Vidma, Straha Jožeta iz Zagorice, Marolta Toneta iz Vidma, Škulj Edvarda iz Ponikev, Severja Franceta iz Ceste, Škulj Ivo iz Ponikev, Škulj Alojza iz Zagorice. Razlog: Aretirani so reakcionarji, ki so hoteli ovirati razvoj socializma v naši državi.

D O P I S I

Članek Naša dekleta je vsled večjega žalnega spomina za padlimi septembrskimi žrtvami zaenkrat izpadel!

Iz Mendoze nam poročajo, da so si tamošnji Slovenci ustanovili Društvo Slovencev, za predsednika je izvoljen gimn. ravnatelj Marko Bajuk. Več prihodnjic!

Prebiram zvezke **"SLOVENSKE BESEDE"** in iskreno povem — všeč so mi. Čudim se spricho velikega in uspešnega poslanstva, ki ga konzorcij te na vid drobne, a vendar vsebinsko fako bogate publikacije opravlja. V kolikor morem iz dosedaj objavljenega razbrati, imam vtis, da je Slovenska beseda ubrala pravo pot. Kot Slovenec ji želim, da bi se vzpela še više in obsegla res vse slovenske naseljence v Argentini in še več. Kot katoličan ji pa prosim božji blagoslov, ki je pri slehernem dobrem, kulturno prenovitvenem delu pa še posebej nujen. Želim, da bi —

Resnica, Pravica, Svoboda — gesla, ki jih danes na bogato razmetuje že vsak šarlatan, v **"Slovenski besedi"** resnično našla svoje najvišje mesto in, Bog daj, vsaj po nji spet med Slovenci zadobila svoj pravi obraz. Založbi in konzorciju pa vse priznanje in spoštovanje. — I. P. prof.

D O M A Č E V E S T I

Šmartinski cerkveni zbor je dobil odlično glasbeno moč v osebi gosp. A. Š. priznanega violinista. Srčno pozdravljen!

Med stare Slovence v pevskega zboru omenjamo še gđc. M. Repičevo, ki že od početka zelo požrtvovalno in stanovitno sodeluje. Hvala njej! Pred nekaj tedni je naš pevski zbor priredil glasbeni in pevski koncert v Villa Adelina na prošnjo tamošnjih argentinskih domačinov, ki so bili z vsemi točkami zelo zadovoljni! Cerkevno žegnanje v Floridi na nedeljo sv. Avgušтина je pri cerkveni slovensnosti povzdignil naš cerkveni pevski zbor, ki je tamošnjim Slovence, saj jih je okrog 200 zelo dopadel s svojim izvajanjem, nič manj pa tudi domačinom.

Prihod prevz. škofa dr. Rožmana v našo župnijo še točno javimo. Že sedaj vabimo vse Slovence naše župnije in okolice, pridite, da pozdravimo in slišimo glas našega nadpastirja.

Slovenska sveta maša v farni cerkvi v San Martinu je od 2. 10. dalje ob nedeljah in zapovedanih praznikih ob 8.15 (ob en četrt na devet). Obvestite še druge, bomo točni!

Procesija s fatimsko Marijo se vrši v nedeljo 16. okt. ob 3 popoldne iz župne cerkve San Martin in gre v Villa Progreso! Vabljeni smo tudi mi Slovenci!

Krsta. Pri Balohovih sta zaprosila 5. 9. dva krepka zdrava fantka za vstop v njihovo družino! Pri sprejemu v katoliško cerkev si je eden izbral ime Janez Karol, druga pa Jože lojz. Iskreno čestitamo!

SLOVENSKI IZSELJENIŠKI ODER

Cerkvena dvorana Ciudadela

Nedelja, 9. oktobra 1949 ob 18. uri

JURČIČ-GOVEKAR:

"DESETI BRAT"

Narodna igra v 5 dejanjih.

Režiser: S. Jerebič

Scenograf: V. Petkovšek

Vstopnice v predprodaji: Ramos Mejia, Alvarado 350